

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo. 97.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

diuino mandato recessit, optimo iure imperium ipsi mutilatum atque imminutum est, atque non omni quidem imperij iure deturbatus est (nam alioqui frigida profus gratia inuenta fuisset) sed tamen aliqua ex parte truncatus est ipsi principatus. Neque enim æquum erat, ut is, qui victus fuerat, corona donaretur, verum ut belluarū terrore coerceretur, atque ad meliorem mentem reuocaretur. Quod autem hoc verum sit, hinc constat, quod cum Noë, iustitiam colendo & amplectendo, hanc imaginem repurgasset, feræ omnes ad eum se contulerunt, veterem seruitutem confitentes, atque eum, qui primum peccauerat, atque imperij parte multatus fuerat, propemodum accusantes. Quinetiam Daniëlem leones, & tres pueros ignis veritus est: nec vipera Paulum vlllo modo lesit. Quamobrem ex eo quod isti auitum imperium reuocarunt, perspicuum est eum integrum quidem accepisse, verum partem aliquam amisisse. Atque hæc à nobis dicta sint. Quod si quis melius aliquid habet quod proferat, dicatur sanè atque audiatur.

Paulo. 96.

Cum omnes artes vsu atque exercitatione confirmantur atque incrementa capiant, cessatione autem ac desidia intereunt: tum præcipue dicendi facultas. Nam cum colitur & irrigatur, maximè crescit: cum autem negligitur, facile abscedit & auolat. Quorsum autem his verbis vtar, fortasse minimè ignoras, qui diuinam sapientiam ac virtutis cultum assiduis incrementis augere atque amplificare debes.

Zosimo. 97.

Quamuis & atate senex sis, & propter sacram ordinationem appelleris: rumor est tamè te moribus iuuenem agere, atque quemuis iuuenem ac florentem. Improbi-

θείας δέλτοις, ἢ ἀρχὴ τῆς θεοφιλίας. Οὐκ ἐπέκειτο. ἀλλ' ὑπερον ὡς πρὸς πρῶτον προσέτερον, ἐξ εὐθείας τὸ ἀπολόγηται ποιήσασθαι. ὅτι ἐξ ἀρχῆς μὲν αὐτῶ ὅτε ἐλάμπεν ἢ εἰκῶν, πάντα ὑπέκειτο. διὸ καὶ ὀνόματα αὐτοῖς ἐπέθηκεν. ἐπειδὴ δὲ παρήκασεν, ἠρωτησιάσθη αὐτῷ εἰκότως ἢ ἀρχῆ. καὶ πάσις μὲν οὐκ ἐξέβληθη, ἵνα μὴ ἐωλος ἢ χρεῖς εὐρεθῆ. ἠρωτησιάσθη δὲ. ὃ γὰρ δὴ γινώσκον ἦν τὸ ἠπὴθεῖτα καὶ στεφανώσθαι, ἀλλὰ τῶ φέρεται τῆς θεοφιλίας σφραγισθῆναι, ὅτι δὲ τῶτ' ἐστὶν ἀληθές, ὅτε ὁ Νῶε τίς εἰκόνα τὰ αὐτῶν ἀνεκάλυψε, τὸ δικαιοσύνην ἀσμενίσαι. ἦλθε γὰρ αὐτῶν πάντα τὰ θεῖα, τὴν ἀρχαίαν δὲ θεοφιλίαν ὁμολογηῶντα, καὶ μονοῦ καὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀμαρτάντα, καὶ μέρος τῆς ἀρχῆς ἀπολέτατα κατὰ μεμφομένηα. καὶ τὸ Δανιὴλ δὲ οἱ λέοντες ἠδέσθησαν. καὶ τὸ πρὸς τοῦ πᾶσις τῶν τρεῶν, καὶ ἡ χρεῖς τῆς Παύλου ὅτι ἐβλάστη. διὸ οὐκ ἀνεκάλυψαντο τὸ ἀρωγρικὸν ἀρχαῖον. διὸ λέος ὅτι κακείνος εἰληφῆς μὲν ὀλοκλήρον, ὅτι μέρος δ' ἀπολέσας, καὶ τὰ αὐτῶν μὲν ὡς ἡμῶν. εἰ δὲ πρὸς ἐχθροῖς βέλτοισι λέγειν, καὶ λέγειται, καὶ ἀκέραια.

Παύλο. 95.

Πᾶσαι μὲν αἱ τέχναι, ταῖς μὲν μελέταις συγκροτούμεται, καὶ μείζους γίνονται. ταῖς δ' ἀρχαῖς ἀπολλύονται. μάλιστα δὲ ἢ τῶν λόγων διδάμει. θεοπρονομήνη μὲν γὰρ καὶ ἀρδευομένη, μεγίστη γίνεται. ἀμελήθη δὲ, βραδείας ἀποφοιτᾷ καὶ ἀφίπταται. ὅτι δὲ καὶ ἐν ταῦτα λέγω, ἵσως οὐκ ἀγνοεῖς, ὅτι θεῖαι σοφίαι καὶ τίς τῆς ἀρετῆς ἐργασίαν δίδωμις ἂν ταῖς θεοφιλίαις αὐξάν, καὶ μείζους καὶ ἡσῶν.

Ζωσίμο. 98.

Πρεσβύτερον ὄντα σε καὶ τῶν ἡλικίας, καὶ καλεῖσθαι, καὶ τῶν χειροτονίας φασὶν πεπορεύειν τοῖς πρόποισι, καὶ πάντα ἀκμάζοντα ἀποκρύπτειν τὰ τὰ
οἰτα.

ἴονται. λόγῳ μὲν ἀδούμαί λέγειν. αὐ-
τὸς δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ᾤεται. οὐκ ἐρυ-
θείας. εἰ τοῖσιν ἀληθῶς οὖν, ἀρίστῳ
καὶ ἔτι γῆρας δέξον μεταβολῆν, ἵνα
καὶ ἄνοι παυσάνδρου τῆς κομῆδῶν,
παλιναθῆαι ἄσσει.

Στρατηγῶ μοναχῶ. 98.

Ἡ δὲ δὴν ὑπερβαῖς πολύμορος τῶν
αἰῶν ἔπι τὸ κρείττον ᾤεσθαι, καὶ
τῶν φίλων συνομιλῶν παρρησια-
σα τῶν ἐκλογατάτων αὐτοῖς καὶ ἐξα-
σμιωτάτων εὐαγγελιστῶν ἀποστόλων.
εἰ ποῖνυ βέλαι, ἡμᾶς μὲν ἔπι πλείων
παραγγέλλειν. ἡδῶν γὰρ τὰς σὰς ἐορ-
ταῖς εὐδοκίμοις. σαὶ τῶν δὲ χέρος
ἐξαιρέτικας κατασκευάσαι μὴ παύ-
σοιο ταῦτα θηρώμενος, ἀ καὶ ἡμεῖς
θεῶν εὐδόκιμον, καὶ ἡμεῖς ἀνθρώπων
αἰδομένων σε ᾤεσθαι.

Ἐρμογένει ἐπισκόπῳ. 99.

Οἱ τῶν κανόνων τῶν μὴ κανόνων ᾤε-
σθαι, καὶ ἄλλο τὸ πᾶν καὶ τῶν
ἄλλων κανόνων διχασθῶν ἡ δὲ δικαί-
οντες, ἔ μοι δοκοῦσι τῶν κρίσιν τῆς
πραγματικῶν ἔχειν ὄφελον. ἐπειδὴ γὰρ
ἐκαστὸν τῶν λογικῶν τῆς ψυχῆς
δι' ἐκουσίας νόσας, σφάλλονται λοιπὸν
καὶ αὐτὴ τῶν κρίσιν τῆς πραγματικῶν.
τῶν γὰρ δικαίῳ, καὶ ἀνδρείῳ, καὶ τοῖς
ἀμαρτάνισι φοβερῶ, τῶν καὶ ὄφελον
ἐπισημαίνουσι. ἄλλο τὸ πᾶν τοῖς
τῆς ἀρετῆς ἐργασίαις, τὸν εἰς αὐτῶν
δρόμον ἐγκόψαι μηχανώμενοι. τῆ γὰρ
συνεχῆς κακία τῶν ἀρετῶν ὀνομά-
ζουσι τολμῶσιν. οὐκοῦν μεμψέδωσαν
οἱ ποιῶντες, καὶ τῶν λέοντι, ὅτι βλασ-
φῶν, καὶ βασιλικῶν, καὶ ἔπι πῆκτον
βλέπει, καὶ τῶν μίμοις τῆς γελοίων
σποδὲν χεῖρασαι, ὅτι γέλωτα κινῶσιν
αὐτοῖσι.

tatis magnitudine obscurare: ea videlicet
perpetrantem, quæ ipse quidem dicere præ
pudore non sustineo, tu autem, haud scio
quo pacto perpetrare non erubescis. Qua-
re si verus est hic rumor, optimam in senili
quoque ætate mutationem ostende: quo
illi etiã, qui hæc de te dictitant, cauillis suis
finem imponentes, orationem retexant.

Strategio Monacho. 98.

Posteaquàm tuum in virtute progressũ
intellexi, incredibilem quandam ex ea re
voluptatem cepi, atque optatissimo ac de-
sideratissimo hoc nuncio ad amicos misso,
ut ipsi quoque voluptate perfunderentur,
effeci. Quocirca si nos diutiùs gaudere ac
læticia difundi (tuas enim laudes ingenti
cum animi voluptate celebramus) etiam
amplissimam tibi gloriam comparare cu-
pis, ea sine vlla intermissione aucupare,
quæ te, & apud Deum clarum, & apud
homines celebrem redditura sunt.

Hermogeni Episcopo. 99.

Qui regulæ eos, qui regulæ non sunt,
admonent, ob eamque causam eum, qui
alios quoque formare atque ad regulam
dirigere meretur, examinant, rectum de
rebus iudicium habere minimè mihi vi-
dentur. Quoniam enim per spontaneum
morbum viciatam eam animi partem ha-
bent, in qua rationi sedes est, idcirco fit, ut
in rerum quoque iudicio deinceps errore
labantur. Iusto quippe ac forti viro, ac sce-
leratis formidabili, factum ac supercilium
attribuunt: hinc scilicet omnibus virtutis
studiosis cursum ad eã interrumpere mo-
lientes. Siquidem virtutem propinqui vi-
tij nomine appellare minimè dubitant.
Quocirca eiusmodi homines leonẽ quo-
que reprehendant, quòd rigidum quen-
dam ac regium, non autem simiarum si-
mitem, vultum præferat: ac contrà histrio-
nes & scurras laudent, quòd absurdum ri-
sum excitent.

M κ